

BŮH S NÁMI *I V KONCENTRÁKU*

CO NEJDŮKLADNĚJŠÍ PONÍŽENÍ

Když Bohuslav dorazil do Osvětimi, pochopil, že nastal každodenní boj o přežití. V táboře panoval tzv. Eickův táborový řád, pojmenovaný po jeho autorovi, veliteli prvního nacistického tábora v Dachau. Jeho podstatou byla soustavná terorizace vězňů a snaha o jejich co nejdůkladnější ponížení.

TĚŽKÁ PRÁCE V DEŠTI I ZIMĚ

Nejhorší byl hlad. Byl decimující a nešlo ho utišit, navíc byl umocněn i psychickým utrpením. Sám viděl, jak ostatní vězni hubnou, slábnou a umírají hlady a cítil, jak on sám rychle fyzicky chátrá. Záchranou byly potravinové balíčky z domova, které mu po zařazení do pracovního komanda správa tábora povolila.

Nejdůležitější bylo dostat se do dobrého pracovního komanda, kde vězni pracovali. Bohuslav byl poslán do tzv. Kabelkomanda, které do příkopů kladlo kabely. Byla to velmi těžká a namáhavá práce za každého počasí, v dešti i zimě.

BŮH DOKÁŽE VŠE VYUŽÍT PRO NAŠE DOBRO

Po nějakém čase se Bohuslav v Osvětimi zranil na noze a dostal se do táborové ošetrovny, kde byl operován. Proležel zde šest neděl. I když ošetření vězňů prováděli za špatných hygienických podmínek naprostí laici, nohu mu zachránili.

Sám s tím ani nepočítal a vyrovnával se již s tím, že mu ji uříznou. Úplně zdrav však nebyl a rána začala hnisat. V tu chvíli se ocitl ve velkém nebezpečí. Hrozilo mu, že bude jako práce neschopný poslán do plynové komory. A opravdu se tak při nejbližší selekci stalo. Lékař SS procházel kolem nemocných a jen ukazoval, kdo má být odveden. Všem bylo jasné, kam. Ukázal i na Bohuslava. Ten ho začal přemlouvat, že se mu noha určitě zahojí. Lékař chvíli váhal a nakonec ho na marodce nechal.

Bohuslav se stále modlil. Vše svěřoval do vůle Boží. Jestli má nyní zemřít, ať se tak stane, ale jestli ne, pak bude žít, aby mohl sloužit druhým. Vždy věřil, že i tak těžký úděl je Božím plánem. V jednom z dopisů napsal: „I když jsem si to zavinil sám, že zde sedím, Bůh toho užil ve svém plánu pro moje zdokonalení, upevnění ve věrnosti vůči němu a pro budoucí činnost. Opravdu za rok vězení v Brně a pak zde, získal jsem více než za tři roky v klášteře. Děkuji Bohu za jeho dobrotu a vedení.“

Se svolením zpracováno podle knihy Říkali mu Pistolník - Bohuslav Burian (1919–1960), vězeň, kněz a převaděč, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.